

Svajonų
ROMANAI

Aistra

ANNA DePALO

Santuokos įkaitai

9,79 Lt / 2012 lapkritis–gruodis

nygute.lt

Anna Depalo

SANTUOKOS ĮKAITAI

Romanas

Versta iš Anna DePalo, Improperly Wed, 2011

© Anna DePalo, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-570-5

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Jei kas nors žino, kodėl jie negalėtų susituokti, sakykite dabar arba nutilkite amžiams.

Belinda padrašinamai nusišypsojo vyskupui Niuburiui.

Jis taip pat atsakė šypsena, pravėrė burną norėdamas tęsti... ir įsmeigė žvilgsnį į klaupus už Belindos peties.

Pasigirdo žingsniai.

Ne... negali būti.

- Aš prieštarauju.

Giežti žodžiai nukrito ant Belindos širdies it priekalas.

Ji išsigando ir užsimerkė.

Atpažino tą balsą - švelnų, bet su pašaipos gaidelė. Milijoną kartų girdėjo jį sapnuose ir pačiose slapčiausiose fantazijose - tokiose, po kurių pabudusi rausdavo ir baisėdavosi savimi. O kartais nugirsdavo jį per kokį nors renginį arba televiziją.

Susirinkusieji ėmė bruzdėti ir murmėti. Todas apmirė. Vyskupas Niuburis atrodė sumišęs.

Belinda lėtai atsigrėžė. Todas taip pat.

Nors ji žinojo, ko tikėtis, jos akys išsiplėtė pamačiusios vyrą, kuris jai, Ventvortų giminės atstovei, turėjo būti mirtinas priešas. Kolinas Granvilis, Istbridžo markizas, paveldėtojas šeimos, įsivėlusios į amžiną kivirčą su jos gimine... ir asmuo, kuris žino gėdingiausią jos paslaptį.

Pažvelgusi jam į akis Belinda tuo pat metu pajuto ir troškimą, ir baimę. Net pasislėpusi po nuometu jautė, kad jo žvilgsnyje slypi iššūkis.

Aukštas siluetas dar nebuvo priartėjęs prie altoriaus ir jos. Jo veidas atrodė griežtas, žandikaulis kampuotas. Tik dėl ereliškos nosies atrodė kiek švelnesnis.

Jo plaukai buvo vienu ar dviem atspalviais tamsesni nei jos kaštoniniai, o virš tamsių neperprantamų akių linko vešlūs antakiai.

Belinda kilstelėjo smakrą ryžtingai priimdama jo iššūkį.

Kaip sugriaunamos vestuvės? Atrodo, svarbiausia – tamsiai mėlynas kostiumas ir ryškiai geltonas kaklaraištis. Ji manė turinti pasidžiaugti, kad jis bent jau oficialiai apsirengė.

Kita vertus, neįsivaizdavo, kad nekilnojamojo turto magnatas Kolinas vilkėtų ką nors kita nei dalykinį kostiumą, pabrėžiantį atletišką sudė-

jimą. Na, išskyrus tą vieną naktį...

- Ką tai reiškia, Istbridžai? - pakilęs iš vietos paklausė jos dėdė Hju.

Belinda pamanė, kad kažkas turėtų stoti ir ginti Ventvortų garbę, o dėdė Hju - šeimos galva - buvo tam tinkamiausias.

Ji nužvelgė klauptuose įsitaisiusią Niujorko ir Londono grietinėlę. Atrodė, kad jos šeima priblokšta, o kitus svečius ši drama, regis, žavėjo.

Pamergės ir pabroliai atrodė susirūpinę, sutriko net jos draugė Tamara Kinkeid, visada išliekanti šalta.

Kitoje bažnyčios pusėje artima draugė ir vestuvių planuotoja Pija Lamli išblyško.

- Ei, Istbridžai, - suirzęs ir sunerimęs prakalbo Todas. - Tavęs niekas čia šiandien nekvietė.

Kolinas pažvelgė į nuotaką, paskui į jos sužadėtinį ir perkreipė lūpas.

- Nesvarbu, kvietė ar ne, bet manau, turiu teisę tarti žodį, ar ne?

Belinda ūmai suvokė, kiek susidomėjusių akių stebėjo šį spektaklį.

Vyskupas Niuburis suglumęs susiraukė ir atsikrenkštė.

- Na, atrodo, esu priverstas ištarti žodžius, kurių dar neteko. - Jis stabtelėjo. - Kodėl prieštaraujate šiai santuokai?

Istbridžo markizas Kolinas Granvilis pažvelgė jai į akis.

- Belinda jau yra mano žmona.

Žodžiams ataidėjęs nuo aukštų didingos bažnyčios sienų pasigirdo aikčiojimai. Vyskupas už Belindos kostelėjo. Todas sustingo.

Belinda prisimerkė. Kolino veide ji regėjo pašaipą. Tai buvo matyti iš raukšlelių aplink akis ir lūpų kamputyje.

- Bijau, kad klysti, - išrėžė Belinda beviltiškai tikėdamasi, kad dar pavyks išgelbėti situaciją.

Iš tiesų ji buvo teisi. Jie buvo susituokę, bet tik trumpam.

Vis dėlto Kolinas atrodė pernelyg savimi pasitikintis.

- Klystu prisimindamas mūsų apsilankymą kop-lyčioje Las Vegase kiek daugiau nei prieš dvejus metus? Prieštarauju.

Svečiai darsyk aiktelėjo.

Belindos skrandis apsivertė. Staiga nukaito ir veidas.

Ji susilaikė neatsakiusi - o ar galėtų ką nors

pasakyti dar labiau visko neapsunkindama?
Esu tikra, kad mano trumpa slapta santuoka su Istbridžo markizu buvo nutraukta?

Niekas neturėjo žinoti apie šią neapgalvotą slaptą santuoką.

Belinda žinojo turinti perkelti šį spektaklį į nuošalesnę sceną, kur galėtų susiremti su demonais, tiksliau, su vienu tituluotu demonu.

- Gal išspręskime šį reikalą kur nors nuošaliau?

Nelaukusi atsakymo ir sukaupusi išdidumą Belinda pakėlė suknelės sijoną ir, aukštai iškėlus galvą, nusileido altoriaus laipteliais stengdamasi nepažvelgti niekam į akis.

Saulė plieskė pro didelius vitražinius bažnyčios langus. Jiėjo tiesiai į skaisčius spindulius. Žinojo, kad lauke – tobula birželio diena. Viduje – atvirkščiai.

Tobulas vestuves sugadino vyras, kurio, anot šeimos ir tradicijų, ji turėjo nekęsti labiausiai pasaulyje. Jei anksčiau nebuvo pakankamai išmintinga ir nemanė, kad jis niekingas – ypač tą vieną naktį – dabar tikrai pakeitė nuomonę.

Kai Belinda prisiartino prie markizo, jis pasisuko ir nusekė paskui ją iki koridoriaus su keliomis durimis. Belinda išgirdo, kaip įkandin

Kolino nusekė ir Todas, jos būsimasis jaunikis.

Koridoriuje jos ausis pasiekė bažnyčioje pratrūkęs bruzdesys ir murmesys.

Pamanė, kad išėjus pagrindiniams įvykio dalyviams susirinkusieji pasijuto drąsiau kalbėti garsiai. Ji tik vylėsi, kad Pija pajėgs sutramdyti šį reikalą, nors buvo realistė ir suprato, kad pastangos greičiausiai bus bergždžios. Tuomet ji išgirdo, kaip vyskupas Niuburis svečiams pareiškė, kad šventė nutraukiama.

Ji įsmuko į tuščią kambarį. Apsižvalgiusi ir nepastebėjusi jokių asmeninių daiktų padarė išvadą, kad kambaryje tikriausiai ruošiamasi bažnytinėms ceremonijoms.

Atsigręžusi Belinda stebėjo, kaip paskui ją į kambarį įeina jaunas ir tariamas jos vyras. Kolinas uždarė duris priešais smalsius, vis dar stebinčius veidus.

Ji nusibloškė nuometą ir atsisuko į Istbridžą.

– Kaip tu galėjai!

Kolinas stovėjo taip arti, kad ji net virpėjo, o širdis plakė pašėlusiu greičiu. Iki šiol Kolinas įkūnijo didžiausią jos paslaptį ir baisiausią gėdą. Ji stengėsi jo vengti arba nekreipti dėmesio, bet šiandien negalėjo.

Pasiduoti įtūžiui, be abejo, lengviausia.

- Verčiau turėtum kaip pateisinti savo poelgį, Istbridžai, - piktai tarė Todas. - Kaip paaiškinai, kad tokiu absurdišku melu sugadinai mūsų vestuves?

Kolinas nesutriko.

- Turiu vestuvių liudijimą.

- Nežinau, kokioje išgalvotoje tikrovėje gyveni, Istbridžai, - atkirto Todas, - bet niekam nejuokinga.

Kolinas viso labo pažvelgė į Belindą ir kilstelėjo antakį.

- Mūsų santuoka buvo panaikinta, - išpyškino ji. - Ji neegzistavo!

Todas atrodė nusiminęs.

- Vadinasi, tai tiesa? Judu su Istbridžu susituokę?

- Buvome. Būtais laikas, - atsakė Belinda. - Ir vos kelias valandas prieš kelerius metus. Tai nieko nereiškia.

- Valandas? - Kolinas susimąstė. - Kiek valandų yra dveji metai? Mano skaičiavimais - septyniolika tūkstančių keturi šimtai septyniasdešimt dvi.

Kolinui visada lengvai sekasi skaičiuoti. Prieš slaptą bei skubotą santuoką Las Vegase ji kvailai susižavėjo juo ir jo gebėjimais prie lo-

šimo stalų. O dabar visatai sugrįžo. Bet ar tiesa, kad pastaruosius dvejus metus jie buvo susituokę? Ji pasirašė dokumentus – viskas turėjo būti baigta.

– Turėjai nutraukti santuoką, – apkaltino ji.

– Nutraukimas taip ir nebuvo įteisintas, – ramiai atsakė Kolinai. – Taigi vis dar esame susituokę.

Ji išplėtė akis. Belinda didžiavosi galinti išlikti rami. Juk ji įveikdavo net labiausiai užsispyrusius klientus dirbdama meno kritike garsiajame Lansingo aukcione. Bet, sprendžiant iš trumpos istorijos su Kolinu, jam kur kas labiau sekėsi ją erzinti.

– Ką turi omenyje sakydamas, kad jis nebuvo įteisintas? – neatlyžo ji. – Žinau, kad pasirašiau dokumentus. Aiškiai tai prisimenu. – Ūmai apimta įtarumo ji suraukė antakius. – Nebent suklaidinai mane ir pasirašiau visai ne tai.

– Viskas daug paprasčiau, – ramiai pasakė Kolinai. – Nutraukti daug sudėtingiau, nei tik pasirašyti. Mūsų atveju dokumentai nebuvo tinkamai pateikti teismui, o tai ypač svarbu.

– Kieno tai kaltė? – paklausė ji.

Kolinai pažvelgė jai į akis.

– Tai buvo tiesiog praleista pro pirštus.

- Be abejo, - pratrūko ji. - Ir laukei iki šian dien, kad praneštum?

Kolinas gūžtelėjo pečiais.

- Iki šiol tai nebuvo problema.

Jo šaltakraujiškumas ją pribloškė. Ar taip Koliną keršijo už tai, kad paliko jį bėdoje?

- Negaliu tuo patikėti. - Todas iškėlė rankas, jo reakcija atspindėjo jos jausmus.

Norėdama panaikinti santuoką su Kolinu ji nusprendė nesitarti su teisininku, nors apie teisę turėjo menką supratimą. Ji norėjo, kad apie šį paklydimą niekas nesužinotų, net šeimos advokatas.

Dabar gailėjosi tokio sprendimo. Akivaizdu, kad suklydo nepasamdžiusi teisininko. Ne tik neišsiaiškino, ar nutraukimas buvo sėkmingai įteisintas - mat norėjo kuo greičiau pamiršti apgailėtiną įvykį Las Vegase, - bet ir pasiklovē Kolinu, kad šis užbaigtų procesą.

Kolinas ją nužvelgė.

- Labai gražu. Visai nepanašu į tą raudoną žvyneliais siuvinėtą suknelę, kurią vilkėjai per mudviejų vestuves.

- Raudona - tinkamiausia spalva tekant už velnio, nemanai? - atkirto ji.

- Tada nesielgei taip, lyg būčiau velnias, -

nuleidęs balsą lipšniai tarė jis. – Tiesą sakant, pamenu...

– Buvau nesava, – šaltai atsakė ji.

Netekau proto, – pamanė ji. Juk beprotystė yra puikus pretekstas panaikinti santuoką.

– Išprotėjusi? – pasiteiravo Kolinai. – Mėgini sugalvoti, kaip pateisinti dvipatystę?

– Tai ne dvipatystė.

– Tik todėl, kad laiku įsikišau.

Tas vyras tiesiog siutino ją.

– Laiku? Anot tavo apskaičiavimų, mes susituokę dvejus metus.

Kolinai linktelėjo.

– Ir toliau esame.

Belinda negalėjo patikėti jo įžūlumu. Kolinai, būdamas jos sutuoktiniu, manė esąs viršesnis už Todą. Po velnių, ir jis teisus. Kolinai net fiziškai įspūdingesnis. Tokio ūgio kaip Todas, bet raumeningesnis ir grėsmingesnis.

Ji pasigailėjo ir toliau galvojanti apie Koliną kaip apie vyrą. Vis dėlto ketino nedelsdama ištaisyti padėtį.

– Ar ilgai žinai, kad mudu vis dar susituokę?
– paklausė ji.

Kolinai gūžtelėjo pečiais.

- Ar tai svarbu?

Iš tokio atsakymo ji įtarė kažką negero. Koliną norėjo iškelti sceną.

Tačiau neišsidavė.

- Sulauksi žinių iš mano teisininko, - išrėžė ji.

- Nekantriai lauksiu.

- Panaikinsime santuoką.

- Tačiau ne šiandien. Net Nevadoje reikalai netvarkomi taip greitai.

Jis teisus. Jos vestuvių diena sužlugdyta.

Ji žvelgė į Koliną apimta bejėgiško įsiūčio.

- Tekėdama už tavęs tikrai buvau netekusi proto.

- Pamenu, sutarėme dėl apsvaigimo, - atrėmė jis.

- Taip, tavo apsvaigimo! - atkirto ji suirzusi dėl jo šaltakraujiškumo.

Jis linktelėjo galvą.

- Tokio susitarimo turėjo pakakti.

- Turėjau teigti, kad mane apgavai, - tvirtai atkirto ji. - Tą vakarą Las Vegase tu tikrai suvedžiojai mane, o po šiandienos niekas nedrįstų prieštarauti. Tai įeis į Granvilių istoriją.

Jis kilstelėjo antakį....